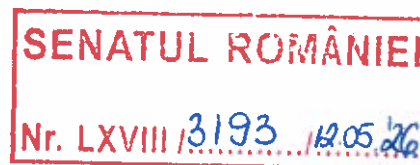

Comisia pentru constituționalitate

**Către
Biroul permanent al Senatului**

Biroul permanent, în ședința din 11 mai 2026, a hotărât să solicite Comisiei pentru constituționalitate întocmirea unui punct de vedere cu privire la constituționalitatea proiectului de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.38/2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, până miercuri, 13 mai 2026, ora 10.00.

În ședința din 12 mai 2026, membrii Comisiei pentru constituționalitate au analizat Ordonanța de urgență a Guvernului nr.38/2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative și proiectul de lege privind aprobarea acesteia și au hotărât, majoritate de voturi, să adopte Punctul de vedere care se regăsește în Anexă.

Alăturat, vă înaintăm, punctul de vedere al comisiei referitor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr.38/2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative și proiectul de lege privind aprobarea acesteia.

Președinte,

Senator Nadia-Cosmina CERVA

Secretar,

Senator Corneliu NEGRU

București, 12 mai 2026

PUNCT DE VEDERE

În temeiul art. 35 alin. (1) lit. s) și art.69 lit.d) din Regulamentul Senatului, republicat, Comisia pentru constituționalitate din Senatul României a fost sesizată de către Biroul permanent al Senatului cu solicitarea întocmirii unui punct de vedere referitor la constituționalitatea proiectului de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.38/2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 393 din 08 mai 2026.

Comisia a analizat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2026 *pentru modificarea și completarea unor acte normative*, precum și actele de procedură care au stat la baza emiterii/adoptării/depunerii acesteia la Parlament și a constatat următoarele:

I. Actul normativ prezintă atât vicii de neconstituționalitate extrinsecă, cât și intrinsecă:

1) sub aspect extrinsec, actul normativ a fost adoptat și publicat ulterior retragerii încrederii acordate Guvernului prin moțiuni de cenzură, situație juridică incompatibilă cu exercitarea competenței de legiferare delegată prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată. Potrivit art. 110 alin. (2) din Constituție și jurisprudenței Curții Constituționale (Decizia nr. 221/2020, Decizia nr. 98/2008 și Decizia nr. 1257/2009), Guvernul aflat în exercitarea interimară a atribuțiilor sale poate îndeplini exclusiv acte de administrare curentă a treburilor publice, fiind lipsit de prerogativa adoptării unor acte normative cu forță juridică primară și cu efecte legislative de amploare.

Din actele depuse la dosarul inițiativei legislative, **membrii comisiei au constatat că**, deși Hotărârea Guvernului *pentru supunerea spre adoptare de către*

Parlament a proiectului de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.38/2026 *pentru modificarea și completarea unor acte normative* a fost adoptată în **ședința de Guvern** din data de **4 mai 2026**, în realitate demersul a avut rolul de **amânare a adoptării**. Având în vedere că Guvernul la acea dată a solicitat avizul Consiliului Legislativ, deoarece textul ordonanței a suferit modificări substanțiale prin formulare de amendamente, rezultând un act normativ cu un conținut fundamental diferit de cel avizat inițial de Consiliu, reiese că emitentul:

- nu a considerat actul normativ adoptat și, de facto, nici nu a fost adoptat, creându-se doar aparența adoptării;
- a amânat adoptarea ordonanței în ședința din 4 mai 2026 pentru o ședință ulterioară, fapt probat prin afișarea pe site-ul Guvernului a conținutului ordinii de zi a fiecărei ședințe, respectiv din 4 și 8 mai a.c.;
- a introdus pe ordinea de zi a ședinței Guvernului din data de 8 mai 2026, **PROIECTUL DE ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ** pentru modificarea și completarea unor acte normative¹, i.e. în forma de dinaintea adoptării acesteia pentru a putea fi publicată și trimisă Parlamentului, în conformitate cu art.30 (cu denumirea marginală "*Instrumentele de prezentare și motivare*") din Legea nr.24/2000 *privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care la lit.b) prevede că "ordonanțele de urgență se transmit Parlamentului însoțite de expunerea de motive la proiectul legii de aprobare a acestora".

În consecință, **introducerea la data de 8 mai a.c. pe ordinea de zi a ședinței Guvernului a proiectului de ordonanță arată faptul că în data de 4 mai 2026, aceasta nu a fost adoptată, ci doar amânată.**

Prin Decizia Curții Constituționale a României nr.221/2020, Curtea a reținut: "art. 79 alin. (1) din Constituție stabilește, în mod expres, că, în calitate de organ consultativ de specialitate al Parlamentului, Consiliul Legislativ "avizează proiectele de acte normative în vederea sistematizării, unificării și coordonării întregii legislații", iar art. 4 alin. (1) din Legea nr. 73/1993 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.122 din 29 noiembrie 2004, prevede că "**proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter**

¹ <https://sgg.gov.ro/1/proiectele-de-acte-normative-care-ar-putea-fi-incluse-in-sedinta-guvernului-romanici-din-08-05-2026/>

normativ se supun spre adoptare Guvernului numai cu avizul Consiliului Legislativ cu privire la legalitatea măsurilor preconizate și la modul în care sunt realizate cerințele prevăzute la art. 3 alin. (3), care se aplică în mod corespunzător".

"Avizul Consiliului Legislativ este unul deosebit de important pentru că observațiile formulate au drept finalitate sistematizarea, unificarea și coordonarea întregii legislații, astfel că acesta trebuie să fie solicitat în prealabil adoptării actului normativ. Urmărirea și implementarea cerințelor impuse de Legea nr. 24/2000 asigură coerența întregului sistem de drept, iar Consiliul Legislativ este cel care, în mod primar, realizează această activitate. **Consiliului Legislativ are obligația de a contribui la asigurarea coerenței și unificării legislației** (Decizia nr. 304 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 5 iulie 2017, paragraful 27). **Avizul Consiliului Legislativ este de natură să contribuie la unitatea și coerența textului actului normativ care urmează a fi adoptat**, astfel că art. 79 alin. (1) din Constituție nu se poate interpreta decât în sensul că solicitarea avizului trebuie să fie anterioară adoptării actului normativ vizat. [...]

Curtea observă că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată la data de 4 februarie 2020 și are un alt titlu față de ordonanța de urgență inițială transmisă la avizare ("pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul achizițiilor publice/sectoriale", respectiv "pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice"), astfel încât se ridică două probleme de principiu: (i) care este data la care s-a cerut avizul Consiliului Legislativ, (ii) dacă ordonanța de urgență a fost adoptată fără a se fi solicitat avizul Consiliului Legislativ.

În ceea ce privește data la care s-a cerut avizul Consiliului Legislativ, din cele două avize emise rezultă că proiectul Ordonanței de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul achizițiilor publice/sectoriale a fost transmis de Guvern în vederea avizării la data de 4 februarie 2020, iar proiectul Ordonanței de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, cea care face obiectul controlului de constituționalitate, a fost transmis de Guvern în vederea avizării la data de 6 februarie 2020, în timp ce ordonanța de urgență având acest din urmă titlu a fost adoptată la 4 februarie 2020. Din această stare de fapt rezultă

indubitabil caracterul contradictoriu al procedurii de avizare, parte a celei de adoptare a ordonanței de urgență criticate, pentru că fie se reține că pentru unul și același act a fost solicitat avizul Consiliului Legislativ de două ori, fie că după solicitarea primului aviz, Guvernul a adoptat ordonanța de urgență și ulterior a solicitat un alt aviz, fie că sunt două proiecte de ordonanță de urgență diferite și pentru fiecare s-a solicitat avizul la două date diferite.

Aspectul comun al acestor trei ipoteze de lucru este acela că Guvernul, după ce a adoptat ordonanța de urgență și fiind, în același timp, demis prin moțiune de cenzură la data de 5 februarie 2020, nu putea în data de 6 februarie 2020 să solicite avizul Consiliului Legislativ, întrucât este evident că avizele se solicită înainte de adoptarea actului normativ de reglementare primară de către un Guvern care își exercită în plenitudine atribuțiile sale. Prin urmare, cea de-a doua solicitare a avizului a fost realizată cu încălcarea evidentă a dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 79 alin. (1) și ale art. 110 alin. (3) din Constituție, fiind mai degrabă rezultatul unei erori de apreciere, și nu poate fi valorificată în evaluarea existenței solicitării avizului prevăzut de art. 79 alin. (1) din Constituție.

Așadar, validă poate fi numai prima solicitare de aviz, însă această solicitare a fost realizată în mod formal din moment ce a fost înregistrată la Consiliul Legislativ în ziua următoare celei a adoptării prezentei ordonanțe de urgență. Termenul în care trebuie exprimat punctul de vedere al Consiliului Legislativ curge de la data înregistrării la Consiliul Legislativ a solicitării de avizare a proiectului de act normativ. Nu este suficient ca solicitarea de aviz privind proiectul de ordonanță de urgență să fie înregistrată la Secretariatul General al Guvernului în ziua emiterii ordonanței de urgență și să se considere că de la această dată curge termenul de emiterie a avizului, ci ea trebuie dublată, în mod obligatoriu, de înregistrarea solicitării la Consiliul Legislativ înainte de emiteria ordonanței de urgență, pentru că altfel s-ar compromite chiar rolul Consiliului Legislativ, deoarece ar putea apărea situația ca la momentul primirii solicitării de aviz actul normativ să fi fost deja adoptat, așa cum s-a întâmplat în cauza de față. Astfel, data înregistrării la Consiliul Legislativ a adresei de solicitare a avizului său este certă, și anume 5 februarie 2020, iar Curtea nu poate decât să concluzioneze că, la data emiterii ordonanței de urgență, Guvernul nu a solicitat avizul Consiliului

Legislativ și astfel a încălcat art. 1 alin. (3) și (5), precum și art. 79 alin. (1) din Constituție.

În consecință, Curtea constată că obligația de a solicita avizul Consiliului Legislativ are natură constituțională și sfera sa de aplicare nu se limitează doar la actele normative care vizează un anumit domeniu de reglementare (a se vedea avizul Consiliului Superior al Magistraturii), ci privește actul normativ în ansamblul său, ceea ce înseamnă că încălcarea art. 1 alin. (3) și (5), precum și a art. 79 alin. (1) din Constituție vizează ordonanța de urgență, în ansamblul său.”

Prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 50/2022, Curtea a subliniat că "termenul în care trebuie exprimat punctul de vedere al Consiliului Legislativ curge de la data înregistrării la Consiliul Legislativ a solicitării de avizare a proiectului de act normativ. Nu este suficient ca solicitarea de aviz privind proiectul de ordonanță de urgență să fie înregistrată la Secretariatul General al Guvernului în ziua emiterii ordonanței de urgență și să se considere că de la această dată curge termenul de emiterie a avizului, ci ea trebuie dublată, în mod obligatoriu, de înregistrarea solicitării la Consiliul Legislativ înainte de emiterea ordonanței de urgență, pentru că altfel s-ar compromite chiar rolul Consiliului Legislativ, deoarece ar putea apărea situația ca la momentul primirii solicitării de aviz actul normativ să fi fost deja adoptat." Prin urmare, atât solicitarea avizului, cât și înregistrarea acestei solicitări la Consiliul Legislativ trebuie să aibă loc înainte de emiterea ordonanței de urgență a Guvernului.

Examinând fișa procesului legislativ pentru emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, Curtea constată că Guvernul a adoptat acest act normativ pe data de 5 noiembrie 2020. Secretariatul General al Guvernului a trimis Consiliului Legislativ proiectul de Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative prin Adresa nr. 437 din 6 noiembrie 2020, care a fost înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D1200 din 6 noiembrie 2020. Ordonanța de urgență a Guvernului a fost publicată în Monitorul Oficial al României pe data de 6 noiembrie 2020. La aceeași dată, Consiliul Legislativ a dat Avizul favorabil nr. 1134 din 6 noiembrie 2020, conținând un număr de 9 observații și propuneri.

Curtea observă că atât data la care a fost înaintată solicitarea de aviz către Consiliul Legislativ, cât și cea la care această solicitare a fost înregistrată la această

instituție sunt ulterioare adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020. Chiar dacă avizul Consiliului Legislativ a fost emis în aceeași zi, respectiv pe data de 6 noiembrie 2020, Guvernul nu ar fi putut opera eventualele observații, înainte de publicare, decât cu respectarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, potrivit căroră "Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe în prezența majorității membrilor săi. Hotărârile și ordonanțele se adoptă prin consens. Dacă nu se realizează consensul, hotărăște prim-ministrul." Or, Curtea constată că data adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, așa cum apare indicată în Monitorul Oficial al României, este 5 noiembrie 2020.

Prin urmare, Curtea apreciază că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 s-a realizat cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 79 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Guvernul, cu acest prilej, atribuind un rol formal atât Consiliului Legislativ, cât și legalității procedurii de adoptare a ordonanțelor de urgență." (a se vedea Dec.CCR nr.50/2022)

În speță, în cel de-al doilea aviz al său, nr.448/05.05.2026, Consiliul Legislativ face mențiunea că proiectul care a fost trimis Parlamentului "reprezintă forma refăcută a proiectului de Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.77 din 30.04.2026 și înregistrat la Consiliul Legislativ cu nr. D393/30.04.2026, pentru care a fost emis avizul favorabil, cu observații și propuneri, nr.427/04.05.2026.

Din interogarea Informației de presă privind actele normative adoptate în ședința extraordinară a Guvernului României din 4 mai 2026, postată pe pagina de internet a Guvernului, reiese că ordonanța de urgență analizată a fost deja adoptată în ședința executivului din data de 4 mai 2026.

Pe de altă parte, raportat la proiectul mai sus menționat, se constată faptul că în foma actuală a proiectului, **au mai fost adăugate doisprezece noi articole**, conținând intervenții de modificare și, după caz, de completare a mai multor acte normative. În acest context, aducem în discuție prevederile limitative ale Cap. II pct. 5 paragraful 6 din Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a

proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora „Proiectele de ordonanțe de urgență cărora li s-au adus modificări de fond ca urmare a discutării și adoptării lor în ședința Guvernului vor fi supuse unei noi avizări a Consiliului Legislativ”.

Semnalăm că, la aceeași dată la care a fost **primit spre avizare prezentul proiect de ordonanță de urgență dar anterior momentului emiterii avizului la acesta**, respectiv în data de 05.05.2026, în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului a **fost retrasă încrederea acordată Guvernului**, prin adoptarea unei moțiuni de cenzură, în condițiile art. 67, art. 110 alin.(2) și art. 113 alin.(1) din Constituția României, republicată.

Ca urmare, în conformitate cu prevederile art.110 alin.(4) din Constituția României, republicată, Guvernul demis prin moțiune de cenzură ”îndeplinește numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de membrii noului Guvern”.

<https://sgg.gov.ro/1/proiectele-de-acte-normative-care-ar-putea-fi-incluse-in-sedinta-guvernului-romaniei-din-04-05-2026/>

Toate aceste considerente argumentează opinia noastră potrivit căreia, prin modificările aduse, s-a generat o altă ordonanță care, la rândul ei, trebuia să fie supusă avizării Consiliului Legislativ.

Art. 34 alin.(1) din Legea nr.24/2000 prevede că ”Expunerile de motive la proiectele de legi pentru care inițiativa legislativă se exercită de Guvern, precum și **expunerile de motive la proiectele de legi de aprobare a unor ordonanțe sau ordonanțe de urgență se semnează de primul-ministru după adoptarea formei finale a proiectului** în ședință a Guvernului.”

Potrivit alin. (2) al art.30 din aceeași lege, expunerile de motive, **notele de fundamentare**, referatele de aprobare și studiile de impact **constituie instrumentele de prezentare și motivare ale noilor reglementări propuse**. Din interpretarea sistematică și având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, Guvernul

este obligat să cuprindă în nota de fundamentare, cu atât mai mult cu cât au fost aduse modificări substanțiale actului normativ inițial, completările cu noile preconizări.

Un alt aspect, se poate susține încălcarea art. 110 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia **Guvernul al cărui mandat a încetat** ca urmare a retragerii încrederii Parlamentului **exercită numai actele necesare administrării treburilor publice până la investirea noului Guvern.** Adoptarea unei ordonanțe de urgență nu reprezintă un simplu act de administrare curentă, ci un act de legiferare delegată, cu forță juridică echivalentă legii. Prin urmare, un Guvern demis nu mai are plenitudine de competență constituțională pentru a emite ordonanțe de urgență.

Curtea Constituțională a arătat că, în conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. (3), (4) și (5) din Constituție, *"România este stat de drept, organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească, stat în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, iar raporturile între autoritățile/instituțiile statului se fundamentează pe principiul colaborării loiale și al respectului reciproc.* Una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român o constituie **buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale."**

Astfel, pe de o parte, critica poate viza încălcarea **principiului separației și echilibrului puterilor în stat**, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție. Prin adoptarea unei ordonanțe de urgență după retragerea încrederii Parlamentului, **Guvernul ignoră efectele moțiunii de cenzură și continuă să exercite atribuții normative cu caracter primar, substituindu-se Parlamentului în pofida pierderii legitimității politice.**

Limitarea atribuțiilor Guvernului are semnificația restrângerii competenței sale la actele curente, necesare continuității serviciilor publice.

Pe de altă parte, se poate invoca **încălcarea principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5)** din Constituție, întrucât actul normativ este emis cu depășirea competenței constituționale a autorității emitente.

Față de aceste considerente, **Comisia pentru constituționalitate din Senatul României constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvernul României.**

2) Sub aspect intrinsec, conținutul ordonanței excedează în mod evident noțiunii de administrare curentă. Actul normativ instituie un regim juridic nou în materia investițiilor strategice în domeniul securității naționale, extinde sfera exproprierii pentru cauză de utilitate publică asupra bunurilor mobile și imobile aferente unor active funcționale declarate de interes strategic și introduce mecanisme de transfer al unor active din patrimoniul operatorilor economici aflați în procedura falimentului în proprietatea privată a statului.

Prin modificările aduse Ordonanței de urgență nr. 73/2025 *privind unele măsuri pentru realizarea de investiții în domeniul securității naționale prin asigurarea unor condiții optime dezvoltării de proiecte ale operatorilor economici din industria de apărare*, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1152 din 11 decembrie 2025, Guvernul reglementează posibilitatea dobândirii de participații și active funcționale de către stat, în considerarea unor interese esențiale de securitate. O asemenea intervenție legislativă afectează regimul constituțional al proprietății private, libertatea economică și securitatea raporturilor juridice, domenii care reclamă o dezbatere parlamentară efectivă și exercitarea deplină a funcției legislative de către Parlament, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție.

Dispozițiile referitoare la preluarea activelor funcționale ale unor operatori economici declarați de interes strategic ridică probleme de compatibilitate cu art. 44 din Constituție privind garantarea și ocrotirea proprietății private. Formula normativă utilizată conferă Executivului o marjă largă și insuficient determinată în stabilirea bunurilor susceptibile de preluare, prin raportare la noțiunea generică de „activ funcțional”, definită extensiv și lipsită de criterii obiective de delimitare. Exigențele de claritate, precizie și previzibilitate desprinse din art. 1 alin. (5) din Constituție și dezvoltate constant în jurisprudența Curții Constituționale impun configurarea normei juridice într-o manieră care să permită destinatarilor anticiparea rezonabilă a efectelor sale juridice.

Totodată, instituirea posibilității trecerii activelor funcționale în proprietatea privată a statului în contextul procedurilor de insolvență și faliment afectează principiile economiei de piață consacrate de art. 135 alin. (1) din Constituție și creează

premisele unei intervenții disproporționate a statului în circuitul economic și concurențial.

Dispozițiile privind exproprierea bunurilor mobile aferente coridorului de expropriere determină extinderea substanțială a sferei măsurilor de utilitate publică, fără configurarea unor garanții suficiente privind individualizarea bunurilor, evaluarea despăgubirilor și proporționalitatea ingerinței în dreptul de proprietate. Reglementarea unor derogări de la Legea nr. 500/2002 și instituirea unor proceduri speciale prin raportare la acorduri de cooperare aprobate administrativ afectează exigențele constituționale referitoare la securitatea juridică și protecția patrimoniului privat.

Comisia reține și caracterul eterogen al reglementării. Ordonanța modifică simultan acte normative din domeniul exproprierii, industriei de apărare, salarizării, prevenirii incendiilor, energiei și arhivelor militare, fără existența unei legături reale între soluțiile legislative promovate. Astfel încât, tehnica legislativă utilizată de inițiator contravine cerințelor de coerență și unitate normativă prevăzute de dispozițiile Legii nr. 24/2000 și dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale privind calitatea legii.

În materia energiei, dispozițiile privind suspendarea compensărilor și a procedurilor de verificare în cazul începerii urmăririi penale instituie măsuri administrative restrictive prin simpla existență a unei proceduri penale, fără intervenția unei hotărâri judecătorești și fără garanții suficiente privind proporționalitatea măsurii. Reglementarea afectează securitatea raporturilor juridice și prezumția de legalitate a activității operatorilor economici, prin posibilitatea suspendării unor drepturi patrimoniale pentru perioade extinse.

În concluzie, Comisia pentru constituționalitate din Senatul României constată că există motive de neconstituționalitate intrinsecă care pot fi soluționate în procedura de control constituțional.

II. Având în vedere:

- solicitarea Biroului permanent adresată Guvernului de a înainta către Comisia pentru constituționalitate din Senatul României toate **documentele legate de emitere, avizare și publicare a proiectului de ordonanță** aflate pe Ordinea de zi a ședințelor Guvernului, din datele de 4 și 8 mai a.c.;

- solicitarea expresă a președintelui Comisiei pentru constituționalitate din Senatul României înaintată pe email, la data de 11 mai 2026, domnului secretar de stat Nini Săpunaru (DRP) de a i se transmite toate **documentele legate de emitere, avizare și publicare a proiectului de ordonanță** aflate pe Ordinea de zi a ședințelor Guvernului, din datele de 4 și 8 mai a.c.;

- refuzul Guvernului României de a comunica documentele solicitate;

- în data de 12.05.2026, ora 10:08, Guvernul a înaintat **doar un punct de vedere**,

Comisia pentru constituționalitate din Senatul României opinează că pot exista elemente care să conducă la sesizarea organelor de cercetare penală în vederea unei eventuale răspunderi juridice.

Față de ansamblul considerentelor expuse, Comisia pentru constituționalitate din Senatul României apreciază că au fost încălcate dispozițiile art. 1 alin. (4) și alin. (5), art. 44, art. 61 alin. (1), 79 alin.(1), art. 110 alin. (2), art. 115 alin. (4) și art. 135 alin. (1) din Constituția României și constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Guvernul României și apreciază că Președintele Senatului are obligația de a sesiza, în temeiul art. 146 lit. e) din Constituție, Curtea Constituțională a României.

Președinte,

Senator Nadia-Cosmina CERVA

Secretar,

Senator Corneliu NEGRU

